

[Henry Christensen.]

hed hos de to oppositionspartier. Jeg tror, det var handelsministeren, der advarede imod at devaluere ordene. Mon det dog ikke er en form for devaluering, som ikke er rimelig og fornuftig, når man, fordi der er forskellige saglige opfattelser hos det ærede medlem hr. K. B. Andersen og hans parti og bl. a. mit parti, lægger det ud på den måde, at det ærede medlems standpunkt skulle være mere ansvarsbevidst end det standpunkt, jeg og mit parti giver udtryk for. Jeg tror ikke, det er nogen fornuftig form for politisk diskussion at ville hæfte den slags etiketter på det ene standpunkt i forhold til det andet. Jeg har ikke beskyldt det ærede medlem for at mangle ansvarsbevidsthed eller være usaglig. Jeg er bestemt af den opfattelse, at det i høj grad er et sagligt standpunkt. Det er da også årsagen til, at jeg og mit parti er gået ind for de synspunkter, jeg ved denne lejlighed har givet udtryk for.

Vi er af den opfattelse, at andre midler, andre veje, er bedre egnet til fremme af det formål, som vi kan være enige om at ønske fremmet: at undgå inflation og opnå rimelige og fornuftige priser, men vi finder, at der i regeringens forslag er en ulighed i behandlingen af samfundsgrupperne, som en landets regering og en landets politik heller ikke bør gå ind for. Derfor er der klar uoverensstemmelse imellem os på et bestemt område, på et afgørende område, og hvad der kan komme ud af forhandlinger på de andre områder, kan vi ikke vide noget om. Jeg har for mit vedkommende erklæret mig villig til forhandling på de andre områder, og vi må nu se, hvordan udvalgsbehandlingen kommer til at foregå. Jeg har imidlertid her givet klart udtryk for, hvad det er i lovforslaget, vi principielt er imod.

**Weikop:** Hvis jeg forstod den højtærede handelsminister rigtigt, sagde den højtærede minister til indledning, at det var noget ganske afgørende, at alle kredse var med til at skabe balance i økonomien; jeg forstod, at man skulle have en tryk fornemmelse af, at alle var med dertil. Så vil jeg gerne spørge: på hvilke andre områder har man lavet en beredskabslov sådan, at befolkningen kunne have en sådan tryk for-

nemmelse, som den højtærede minister taler om?

I denne forbindelse vil jeg gerne rejse det spørgsmål: hvor er konkurrencen mest virksom i dette land? Er konkurrencen om arbejdskraften lige så virksom som konkurrencen om at afsætte varer? Hvis man kan få det belyst — og det er meget let at belyse — vil man også kunne se, at her foretager man et meget ensidigt skridt, hvis virkninger jeg i øvrigt har belyst i mit første indlæg; det skal jeg slet ikke gentage.

Den højtærede minister lægger megen vægt på, at maksimalpriser kun kan gennemføres efter prisundersøgelser, og derfor skulle der ikke være nogen lighed med krigslovgivningen, hvis jeg må bruge det udtryk. Den højtærede minister er i hvert fald enig med mig i, at selve ordlyden, for så vidt angår indførelse af maksimalpriser, er den samme, men grundlaget for deres fastsættelse skal nu være et andet. Jeg må imidlertid sige, at jeg har haft et levende indtryk af, at da man i sin tid under krigen fastsatte maksimalpriser, greb man dem ikke lige ud af luften, men man undersøgte, hvorvidt der ville være behov derfor. Indførelse af maksimalpriser — når det ikke sker på et bredt område, men man tager enkelte ting ud, og det kan kun være nødvendigt, hvis der findes nogle urimelige ting, hvad jeg altså ikke tror meget på er tilfældet — kan jo også, hvis en bemyndigelse bruges i for høj grad til at klemme avancerne meget stærkt ned, for visse virksomheder, der måske ikke er så kommercielt og teknisk udbyggede, føre til, at det, som de taber, fordi der er maksimalpriser, må de tage ind på andre varer. Jeg siger det kun, fordi det nu efter min mening ikke er så ligetil, som den højtærede minister tænker sig.

Så siger den højtærede minister, at ministeren er da minsandten også ked af en bemyndigelseslov, sådan forstod jeg det; han var meget ked af det, men nu havde vi sådan noget i forvejen i monopolloven, og så syntes han ikke, der var andre veje at gå. Jeg er ganske uenig med den højtærede minister; selv om man på ét område giver en bemyndigelse for at hindre konkurrencebegrænsning, behøver man dog ikke at gøre det også dér, hvor der er konkurrence.